

САМОВРЯДНА УКРАЇНЬСЬКА ДЕРЖАВА

заможні громади —
квітуча держава

www.partiya-sud.org.ua

№ 01-04(15-18)
січень-квітень
2011р.

ЩОМІСЯЧНА ГАЗЕТА. ВИДАЄТЬСЯ З 2009 РОКУ. РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВІДОЦТВО КВ №14839-3810Р ВІД 26.01.2009 Р. ПРОГРАМНА ЦІЛЬ — ОБ'ЄКТИВНА ІНФОРМАЦІЯ З ПИТАНЬ ВСЕБІЧНОГО РОЗВИТКУ САМОВРЯДУВАННЯ

ХРИСТОС ВОСКРЕЄ!

ДОРОГІ СПІВВІЙНУЧНИКИ!

*Від усієї душі вітаю Вас зі Світлим
Христовим Воскресінням — Пасхою Господнєю!*

*Нехай ця світла неділя стане для Вас,
Ваших родин і всіх близьких початком нового,
радісного і щасливого життя!*

*Нехай з цією доброю новиною
у ваш будинок увійде добро, надія і любов!*

Христос воскрес!

Віктор Билісін

У Києві опалення подорожчає на 30%, а квартплата — вдвічі

Київська міська державна адміністрація таки підвищила тарифи на централізоване опалення та гаряче водопостачання для населення на 24,9-28,9% з лютого 2011 року.

Тариф на централізоване опалення за наявності лічильників теплової енергії збільшений на 28,9%, або на 53,29 грн/Гкал до 237,7 грн/Гкал, на опалення у відсутності теплоточильників — на 28,8%, або на 0,65 грн/кв. м до 2,91 грн/кв. м опалювальної площі на місяць.

Тариф на гаряче водопостачання в гуртожитках збільшений на 24,9%, або на 3,51 грн за 1 людину в місяць до 17,61 грн, на гаряче водопостачання за наявності лічильників — на 24,9%, або на 2,93 грн/куб. м до 14,68 грн/куб. м.

Тарифи на гаряче водопостачання для приміщень з ваннами і душами збільшуються на 24,9%, або на 10,24 грн за людину на місяць до 51,38 грн, для при-

міщень з умивальниками і душами — на 25%, або на 6,89 грн за людину в місяць до 34,50 грн, для приміщень із сидячими ваннами і душами — на 25%, або на 8,22 гривень за людину в місяць до 41,11 грн.

Дані тарифи діють, якщо населення сплачує рахунки до 20 числа наступного за розрахунковим місяця. Якщо ж громадяни сплатять рахунки після 20 числа наступного за розрахунковим місяця, то тарифи

збільшуються на 6,5% на опалення, на 4% — на гаряче водопостачання у гуртожитках, і на 5,7-5,8% — на решту гарячого водопостачання.

Київська адміністрація прийняла дане розпорядження на підставі постанов Національної комісії регулювання електроенергетики про затвердження тарифів компанії Київенерго на теплову енергію для потреб населення.

Також міська адміністрація своїм розпорядженням №1221 від 29 грудня затвердила тарифи на послуги за утримання будинків, споруд, прибудинкових територій та їх структур. Ці тарифи були збільшені, за попередніми даними, приблизно вдвічі.

Як повідомлялося, останній раз Київська адміністрація підвищувала тарифи на централізоване опалення, гаряче водопостачання і водовідвід для населення з 1 липня, вони були збільшені на 29,4-41,3%.

14 грудня НКРЕ підвищила тарифи компанії Київенерго на теплову енергію для потреб населення на 35%, або на 43,91-44,4 грн/Гкал до 169,38-171,25 грн/Гкал (без ПДВ) з 1 січня 2011 року.

<http://ruporzt.com.ua/ukraina/23917-u-kiyevi-opalennya-podorozhchaye-na-30-a.html>

ДЕВОЛЮЦІЯ І ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ВЛАДИ В ЄВРОПІ — ПОРІВНЯЛЬНА ПЕРСПЕКТИВА

Незважаючи на те, що поняття «деволюція влади», «децентралізація» давно прописалися в політичному лексиконі Заходу, а про необхідність розвитку місцевого самоврядування ніхто не сперечається, на практиці реалізація подібних ідей через адміністративно-територіальну реформу проходить по-різному, часто супроводжуючись протилежною тенденцією — централізацією або поглинанням органів місцевої влади державним апаратом.

Сучасні держави — це складні багаторівневі системи. Розподіл влади по вертикалі і делегування влади і відповідальності на місця (т. зв. деволюція) є найважливішою конституційною, політичною і організаційною проблемою. Для її рішення важливо провести різницю між децентралізацією та деконцентрацією влади.

Децентралізація

Децентралізація — по суті, політична ідея, яка означає, що субнаціональні органи влади одержують певну політичну автономію, разом з новими функціями і ресурсами.

Децентралізація може бути регіональною або муніципальною. Найбільш розвиненою формою регіоналізації є федералізм, коли влада спускається згори вниз на основі конституції країни. Більш слабкі форми регіоналізму здійснюються не на конституційній основі, а на основі звичайного законодавства. Децентралізація влади може називатися також муніципалізацією. У більшості країн вона приймає форму загального поділу сфер компетенції, що дає місцевій владі право вирішувати місцеві питання, які потрапляють в їхню сферу відповідальності.

Муніципалізація може мати певні рамки, які встановлюють самі місцеві ради. Більше того, втручання держави в муніципальні справи, як правило,

законодавчо обмежується. У таких умовах місцеві органи влади можуть навіть називатися «сепараціоністськими», у тому значенні, що між місцевим і державним рівнем проходить чіткий інституційний і функціональний розподіл.

Деконцентрація

На відміну від децентралізації, це переважно адміністративний концепт, який означає деволюцію адміністративних функцій на нижчі рівні. У своїй найбільш чіткій формі це відбувається у вигляді створення спеціальних органів центральної влади на місцевому рівні. Створення, наприклад, підрозділів міністерств на місцях, які певною мірою незалежні, але підпорядковуються міністерству, представляють собою типову деконцентрацію, а не децентралізацію влади.

Ще одним важливим типом деконцентрації є т. зв. обмежена муніципалізація, коли місцевій владі передаються деякі державні завдання. Виконання таких завдань відрізняється від того, що зазвичай роблять місцеві ради. По-перше, місцеві ради зазвичай некомпетентні в рішенні таких питань. По-друге, нагляд і контроль над їхнім виконанням з боку держави доходить до прямого втручання. У результаті місцеві адміністрації та їхні керівники діють практично як місцеві агенти центральної влади і практично включаються в державну адміністрацію.

Функціональна і територіальна реформа

Функціональна реформа характеризується деволюцією завдань управління через децентралізацію і деконцентрацію, передачу їх на більш низькі політичні та адміністративні рівні. Функціональна реформа дотримується принципів «єдиного адміністративного простору» і «всебічного адміністрування».

Для побудови такого всебічного, багатофункціонального рівня управління або адміністративної

одиниці, функціональна реформа зазвичай спрямована на розширення сфер роботи місцевої влади. Для цього в багатьох західних країнах у 1960-і та 70-і роки були проведені територіальні реформи, під час яких проводилося злиття і перегляд органів місцевого управління, їхня прив'язка до території та населення так, щоб вони могли краще вирішувати управлінські завдання.

Приклади реформ місцевого самоврядування

Чотири країни — Великобританія, Швеція, Франція та Німеччина, є прикладом того, як проводилася реформа, а також основних європейських державних та місцевих традицій управління. Потрібно відзначити, що ця добірка дуже уривчаста і спрощена.

Великобританія

Історично складається з трьох регіонів (Англія, Шотландія та Уельс), Великобританія довго була країною з єдиним центральним управлінням. Фундаментальна територіальна та організаційна реформа місцевої влади наприкінці 19-го століття привела до появи двоступеневої структури місцевого управління у вигляді графств та районів. Це зробило Британію т. зв. «дуальною державою» з вертикальним розподілом сфер відповідальності. Центральний уряд (парламент або «Уайтхолл») відповідає за «високу політику», таку як міжнародні відносини, «управління Імперією», загальне законодавство і т. д. Місцева влада та інші виборні органи влади займаються «низькою політикою», включаючи забезпечення суспільних потреб, соціальної сфери і охорони здоров'я, місцевою промисловістю. Великобританія, яка викликала у багатьох захоплення і заздрість у 19-м і початку 20-го століття, є дуже децентралізованою країною з багатофункціональним і незалежним місцевим самоврядуванням. ■

продовження читайте на 6 сторінці

У Національній комісії регулювання електроенергетики (НКРЕ) вирішили не чекати 1 квітня і підняти тарифи з 1 лютого 2011 року. Правда, поки до підвищення цін підійшли диференційовано — залежно від обсягів споживання електроенергії.

Згідно з рішенням комісії, застосування нових тарифів буде здійснюватися тільки для тих обсягів електроенергії, які були спожиті понад встановлених граничних рівнів:

- більше 150 кВт/год для будинків без електроплит і/або електроопалення;
- більше 250 кВт/год для будинків з електроплитами та/або електроопаленням.

У той же час тарифи залишаться на колиш-

Поки тарифи на електроенергію зрости тільки для неекономних споживачів

ньому рівні незалежно від обсягів споживання для наступних категорій:

- населення, яке проживає в багатоквартирних будинках населених пунктів (міст, сіл, селищ), не газифікованих природним газом і в яких відсутні або не функціонують системи централізованого теплопостачання;
- багатодітні сім'ї, які виховують 3 і більше дітей;

- прийомні сім'ї (сім'ї, які взяли на виховання від 1 до 4 дітей);
- дитячі будинки та гуртожитки сімейного типу.

Наталія Мічківська

<http://kp.ua/daily/140111/261946/>

Как изменятся тарифы на электроэнергию

Категория	Тарифы, коп. за кВт/час сейчас	с 01.02.2011*
Городское население (без электроплит)	24,36	31,67
Городское население, использующее электроплиты	18,72	24,34
Сельское население	22,5	29,25

* Только для объемов электроэнергии, потребленных сверх установленных предельных уровней.

Ціна як маніпуляція свідомістю

З початку весни 2009 року Київ почало трясти: Київська міська адміністрація підвищила тарифи на холодне і гаряче водопостачання, водовідвід та опалення для населення на 48,8-104,1%, а з 1 червня цього ж року встановила квартплату для окремо взятого будинку.

Вже тоді багато киян дізналося, що квартплата на Троєщині може бути значно вищою, ніж на Печерську, хоча будинку на околиці Києва 25 років, а будинку в центрі немає й одного року. Але київську владу подібні аргументи не хвилювали. І тоді почалися судові розгляди. Враховуючи резонанс, втрутилася і прокуратура. Після прокурорської перевірки з'ясувалося, що тарифи були необґрунтовані й прийняті з порушенням, а тому прокуратура винесла постанову про усунення порушення норм чинного законодавства України при прийнятті розпоряджень про тарифи. У зв'язку з цим на серпень-жовтень міська адміністрація встановила тимчасові тарифи, знизивши їх на 5% у порівнянні з підвищеними з 1 червня.

Шевченківський районний суд м. Києва 19 жовтня своєю постановою визнав неправомірними дії КМДА під час прийняття розпоряджень за підписом в. о. голови КМДА Анатолія Голубченка від 29 квітня 2009 року №516, 518, 520.

Потім, за домовленістю з Кабміном, Київська міська адміністрація знизила тарифи на централізоване опалення та гаряче водопостачання з водовідведенням для населення на 22,7-29,2% у порівнянні з тарифами на ці послуги, що діяли у вересні.

Однак мерія здійснила це зниження без дотримання регуляторної процедури, тому повторно затвердила аналогічні тарифи (які вже пройшли процедуру з розпорядженнями) з 1 січня 2010 року. І з 1 січня 2010 ЖКГ у Києві стало дорожче на 50%, а з 1 квітня (день Сміху) — ще на 50.

Слід сказати, що тарифи на оплату комунальних послуг почали підвищувати по всій Україні. За останні два роки практично всі українці стали платити за комуналку на 20-50% дорожче. І це незважаючи на те, що заробляють українці з кожним роком все менше й менше.

Собівартість або розвод українців на гроші?

Потрібно зауважити, що сьогодні всі тарифи на житлово-комунальні послуги формуються аж ніяк не прозоро. І хоча влада постійно твердить про економічну обґрунтованість, приклад Черновецького, який свого часу заклав у тарифи на ЖКГ обслуговування парку машин та обіди, доводить: влада і монополісти, які контролюють водоканали та електромережі, хочуть взяти з людей якомога більше, а віддати послуг — якомога менше.

Але що ж таке собівартість і чи насправді такі збиткові підприємства, які надають комунальні послуги?

Якщо погортати історію, то можна з'ясувати, що в Україні, що входила до складу СРСР, при середній зарплаті в 210 рублів, квартплата разом з оплатою комунальних послуг становила в середньому 12 рублів. А це означає, що за всі послуги українці платили 5% від середньої зарплати. І при цьому всі комунальні споруди були в нормі. Двірки та комунальники отримували пристойну зарплатну плату, а грошей вистачало і на своєчасне оновлення та ремонт всієї інфраструктури життєзабезпечення, і на зведення безкоштовного житла (у 1990 році 235 тисяч сімей в'їхало в нові квартири; в 2009 році — 11 тисяч).

Сьогодні ж середній українець платить за всі послуги ЖКГ плюс квартплату в середньому 700 гривень. І це враховуючи те, що, за інформацією ООН, в Україні переможена повна бідність, але зате існує відносна. І вона становить 78%. А це означає, що українець, який живе на зарплату, витрачає менше ніж 17 доларів на день, хоча саме ця сума визнана у світі межею бідності.

Тобто, за світовими стандартами, межа бідності — це 510 доларів за 30 днів. Чи багато українців отримують зарплату або дохід, що дорівнює або перевищує цю суму? Середній пенсіонер отримує близько 900 гривень, а значить, живе на 30 гривень на день! (на 3,75 долара).

Правда, коли кажуть «середній», виводять ефемерне щось, якого не існує в природі, оскільки в поняття «середній» входять приплюсовані доходи мільярдерів і бабусь, які ледве виживають на мізерну пенсію. А це означає, що, кажучи про те, що українці мають платити за комунальні послуги та квартплату за європейськими цінами, влада людей просто обкрадає, оскільки вона їм не забезпечує європейський мінімальний прожитковий мінімум.

Та й усі монополісти, що зав'язані на комунальних послугах, не зацікавлені в тому, щоб тарифи формувалися прозоро, оскільки тоді вони не зможуть показувати збитковість і вимагати від мерій своїх міст мільйонних дотацій на своє утримання. А дотації з бюджету — це дуже гарна стаття прибутку (хоча влада про це мовчить), оскільки дозволяють і бюджет розкрадати, і давати «відкати».

Вартість і якість

Про якість комунальних послуг в Україні вже давно складають анекдоти, але сатира ніяк не впливає на ре-

ТАК ЧИ НЕОБХІДНО ПІДВИЩУВАТИ ТАРИФИ НА ЖКГ?

Ось вже кілька років поспіль українців зомбують, що вони платять за комунальні послуги за тарифами нижче їхньої собівартості. І влада постійно твердить, що вже час оплати за ЖКГ підняти до її реальної ціни. Однак при цьому постійно забуває назвати собівартість послуг як таку, а також пояснити, що ж входить у тариф.

зультат роботи тих, хто ці послуги надає. Так, наприклад, громадянам, у яких не стоять лічильники на гарячу та холодну воду, ЖЕКи нараховують використання кубометражу мінімум в три рази більше, ніж люди насправді споживають. Звичайно, можна було б сказати, що подібними діями вони мотивують людей ставити лічильники, але насправді це не так. За подібними махінаціями ховається елементарне злодійство, оскільки у ці кубометри ЖЕК записує всі витрати води на всіх порваних трубопроводах, щоб не покривати ці збитки за свій рахунок.

Незрозуміла ситуація і з перерахунками за відсутність гарячої води. Якщо мешканець наполегливо у ЖЕКа його вимагати не буде, то йому цей перерахунок ніхто і не зробить. Про прибирання прибудинкової території, поливання дерев, миття під'їздів і вікон в ньому й говорити не доводиться. Більшість громадян давно роблять це самостійно, хоча, як подекуди, у реальний тариф входить не тільки виконання цих послуг, але й, за необхідності, ремонт і заміна сантехніки в квартирах. Однак цей факт з'ясувати неможливо, оскільки чиновники кажуть, що тарифи тому й високі, що в обслуговування входить виклик сантехніка, а ось ЖЕКівські працівники заявляють, що раз квартира приватизована, то всі витрати на ті ж сантехнічні роботи лягають на мешканців квартири.

Що стосується опалення, то лічильників безпосередньо на батареях ніхто ставити не збирається. Тому українці просто не знають, скільки реально кожна сім'я використала гікалорій тепла. Через те і платять по середньому, тоді як на верхньому поверсі температура повітря в квартирі буде вище, ніж на першому. Але платять всі однаково.

Чергова афера від влади

Запускаючи інформацію про збитковість комунальних підприємств, влада, в першу чергу, турбується про себе неповторну, оскільки ці підприємства належать або комусь з представників влади, або їх родичам. Саме з цієї причини потрібно, щоб у них постійно вливалися великі державні дотації. Звісно ж, ніхто не зацікавлений в тому, щоб тарифи формувалися прозоро, за чітко прописаною схемою.

Правда, сьогодні влада почала говорити про те, що всі проблеми українців з ЖКГ вирішаться після прийняття Житлового кодексу. Однак слід зауважити, що подібного кодексу, крім як у деяких країнах СНД, більше ніде в світі не існує. Більш того: експерти, які знаються на своїй галузі, на відміну від депутатів, заявляють, що підозрілим і шахрайським є не лише проект Житлового кодексу, але і законопроект про об'єднання співвласників (№4423), оскільки обидва ці документи являють собою рейдерську схему захоплення житлового фонду України. Юристи, не

приховуючи жаху, відкрито заявляють пресі: автори Житлового кодексу свідомо забули прописати в цьому документі право людини на житло і захист його від рейдерів та інших шахраїв. І зробили вони це навмисне, оскільки поставили перед собою одну дуже вигідну комерційну мету: вивести на ринок управлінські компанії (а один з авторів цього законопроекту вже зареєстрував масу управлінських компаній), які хочуть заволодіти житлом простих українців. Як зауважують експерти, вчитуючись в норми Податкового кодексу (в якому за податкові борги вводиться солідарна відповідальність членів ЖБК, а також об'єднань співвласників), розумієш, що влада хоче перетворити українців на людей без свого житла, а простіше — на безправних наймачів, з яких керуючі компанії (які відберуть у громадян приватизоване житло на підставі всіх прийнятих тушкованою коаліцією кодексів) будуть вилучати плату.

Але кодекс ще не прийняли, а влада вже сьогодні прописані в ньому норми почала «обкатувати» на українських громадянах. Так, деякі кияни вже отримали пропозиції про те, щоб укласти договори про обслуговування будинків з приватними ЖЕКама (імітація управлінської компанії). Навіщо сьогодні українцям міняти шило на мило (тобто державний ЖЕК на приватний) — незрозуміло. У будь-якому випадку укласти подібні договори, як би красиво їх не рекламували, не варто. Потрібно усвідомлювати, що якщо документ буде підписаний, то потім вже нічого змінити буде неможливо. А хто стоїть за цією аферою — невідомо. Та й наслідки обслуговування будинків новою структурою передбачити складно.

Одне ясно напевно. Щоб навести порядок у житлово-комунальному господарстві, тарифи повинні бути повністю прозорі. Люди повинні знати, що конкретно закладено у вартість тарифів по гарячій і холодній воді, опалення і тим більше — обслуговування прибудинкової території, оскільки туманність у формуванні тарифів дозволяє комунальним структурам постійно розказувати українцям байки про свою збитковість. Хоча в усьому світі громадяни за комунальні послуги, квартплату, електрику і телефон викладають в середньому 50% свого заробітку (у деяких країнах і менше), в Україні вже сьогодні українець з мінімальною зарплатою повинен викласти за ці «задоволення» всю свою заробітну плату. І це ще не межа, тому що в Україні з нового року знову почали підвищувати тарифи. Вже з'явилася інформація, що середня українська родина тепер буде платити за комунальні послуги 1700 гривень, тоді як затверджена владою мінімальна зарплата і до кінця 2011 року не перевалює за одну тисячу гривень. Ось і рахуйте, панове.

Оксана Котомкіна

ДЕКЛАРАЦІЯ ГРОМАДСЬКОГО РУХУ «ЗА НАРОДОВЛАДДЯ!»

Сьогодні всьому українському народу вже ясно, що система «демократії», яка сформувалася в країні, не є народовладдям, і положення 5-ї статті Конституції про те, що єдиним джерелом влади в Україні є народ, так і залишилося порожньою декларацією — реально в незалежній Україні утвердилася влада фінансової олігархії.

Підсумок нашої «демократії», — свавілля з цінами і тарифами, пивні і нарко-кіоски навколо шкіл, клуби замість спортмайданчиків, розкрадання загальнонародної та комунальної власності: господарського комплексу, земель і лісів, скверів та садів, узбережжя річок, озер і морів. Не зупиняються при цьому ні перед чим, відбираючи навіть те, що по праву належить дітям: будівлі дитячих садків, спортивні майданчики і парки. Розкішні особняки й бездомні діти, бенкети «обраних» і пенсіонери, які голодують, право сильного і безправ'я слабкого — всього не перелічити, що, утвердившись в нашому житті, є абсолютно неприпустимим.

Вибори без вибору — ось що ми сьогодні маємо. На зміну радянському «святу» народного волевиявлення прийшли сучасні шоу-вибори великих грошей. Минулі місцеві вибори в Україні продемонстрували рекордно низьку явку виборців за весь пострадянський період. Більше 50% громадян не прийшли на виборчі ділянки, багато хто висловив таким чином вотум недовіри політичній системі України, сказавши своє категоричне «НІ» існуючій системі влади в Україні!

Ми, учасники Громадського Руху «За Народовладдя!», керуючись положенням 5-ї статті Конституції про те, що право встановлювати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові, звертаємося до українського народу з закликом здійснити свій перший за роки незалежності крок зі встановлення конституційного ладу — ліквідувати олігархічний режим і встановити реальне народовладдя, при якому виключно дух, інтелект і воля народу будуть визначати правила загально-життя в Україні!

Для цього ми пропонуємо спільно реалізувати наступний план дій:

- зусиллями суспільно-політичного активу країни, вчених та фахівців у різних галузях суспільствознавства сформувати пакет пропозицій можливих варіантів організації представницької влади в країні;

- методом широкої суспільно-політичної експертизи відібрати із запропонованих варіантів найбільш гідні для всенародного референдуму;

- організувати всенародне обговорення відібраних варіантів і збір підписів для проведення всенародного референдуму під час чергових парламентських виборів, на якому рейтинговим голосуванням визначити найкращий варіант.

Зі свого боку ми пропонуємо для всенародного розгляду свій базовий варіант — самоорганізація громадян за схемою покаскадного делегування повноважних представників знизу вгору, починаючи з будинкового або вуличного комітету і закінчуючи Верховною Радою. При такій схемі витрати на обрання практично відсутні і делегований може бути найбільш гідний представник незалежно від його матеріального становища.

Закладати основи народовладдя можна вже сьогодні шляхом створення органів самоорганізації населення (ОСН) на основі чинного Закону. Тому ми звертаємося до всіх громадських, профспілкових та політичних організацій, до засобів масової інформації, до всіх небайдужих громадян України — підтримати нашу ініціативу, сприяти створенню ОСН та підготовці референдуму, провести в стіни Верховної Ради політичні сили, які поділяють з нами ідею народовладдя, і з їхньою допомогою втілити волю народу в життя!

Через об'єднання наших зусиль — до реального народовладдя!

Проект Декларації прийнятий за основу на зборах ініціаторів Руху 26 березня 2011 року в Києві

ІДЕЙНО-ОРГАНІЗАЦІЙНІ ОСНОВИ ГРОМАДСЬКОГО РУХУ «ЗА НАРОДОВЛАДДЯ!»

Визнаючи народовладдям таку організаційну форму самоврядування, при якій виключно дух, інтелект і воля народу визначають правила загально-життя в країні, Громадський Рух «За Народовладдя!» визначає себе як спільність, яка самоорганізується, та покликана сприяти українському народові в зміцненні його духу, організації колективного розуму й вираженні його волі.

Рух, працюючи з масовою свідомістю, повинно з перших своїх кроків приступити до цілеспрямованих інституціональних трансформацій, в першу чергу, до змін у системі державного та місцевого управління за допомогою ініціювання внесення змін до Конституції України та прийняття відповідних законів. Реалізація цих задумів може бути здійснена на основі взаємовигідного співробітництва з політичними партіями через механізми влади, впливаючи як на прийняття відповідних рішень, так і на кадрову політику. Рух також має займати активну життєву позицію з усіх суспільних проблем як на місцевому, так і на державному та світовому рівнях.

Рух у своїй діяльності за вказаними трьома напрямками, а саме:

- трансформація масової свідомості;
 - інституційні трансформації;
 - вирішення поточних суспільних проблем;
- має зайняти позицію духовно-інтелектуального центру, що генерує ідеї, ефективно впроваджує їх у масову свідомість та ініціює їхню реалізацію спільно з усіма зацікавленими сторонами — партіями, громадськими і релігійними організаціями, органами влади і т. д.

З огляду на особливий характер людських відносин у сферах духовно-інтелектуальної творчо-

духовно-інтелектуальна діяльність

громадсько-політична діяльність

підприємницька діяльність

сті, громадської та господарської діяльності, організаційна структура Руху складається з трьох взаємопов'язаних, але достатньо автономних соціальних страт — духовно-інтелектуальної, суспільно-політичної і підприємницької.

Взаємодія представників різних страт відбувається в ході реалізації суспільно-значущих проєктів, заходів, акцій, а також у рамках визначеної Статутом Руху комунікації. Особливу сполучну роль в Русі виконують персоналії, які беруть участь, в силу багатогранності їхньої особистості, у діяльності різних страт. Організація співробітництва всередині кожної страти вибудовується самостійно сторонами, які беруть в ній участь, у рамках загальних статутних вимог Руху.

1. Організація спільної діяльності в духовно-інтелектуальній страті

Духовно-інтелектуальна діяльність лежить в основі процесу вдосконалення людства, його розвитку шляхом до суспільства соціальної гармонії і гармонії взаємовідношення з Природою і Всесвітом. Таку ж визначальну роль духовно-інтелектуальна діяльність покликана зіграти в розвитку і вдосконаленні українського суспільства і самого Руху.

Методологічними орієнтирами у виконанні такої значущої функції можуть послужити наступні посили:

Як тільки ясно виражена істина, вона не може не перемогти все.

І. Кант

Ідея стає матеріальною силою, тільки-но вона оволодіває масами.

К. Маркс

Продуктування істини, доведення до досконалості форми її подачі та подальше внесення її в масову свідомість, усуваючи таким чином «розруху в головах», — ось той єдиний шлях, який може забезпечити успішне вирішення поставлених перед Рухом завдань, в тому числі завдання саморозвитку. Безперервна діяльність зорганізованого колективного розуму в даній стратегії покликана породжувати також і інший духовно-інтелектуальний продукт — проєкти, програми і т. п.

Якщо взяти до уваги вищевикладене та враховуючи стрімкий розвиток інформаційних технологій, особливо інтернет-технологій, пропонується наступна організаційна побудова духовно-інтелектуальної страти Руху.

Основна «несна конструкція» страти, тобто його базова структура, являє собою мережу творчих колективів — вузлів комунікації, які поділяють основоположні ідеї Руху і готові брати участь у їх подальшому розвитку, розкритті та популяризації.

Обов'язковою умовою для входження в базову структуру духовно-інтелектуальної страти Руху є наявність у творчого колективу або його лідера власного сайту.

На сайті розміщуються в обов'язковому порядку:

- банер з символікою Руху;
- Декларація та інші єдині для Руху матеріали;
- гіперпосилання на сайти всіх наявних у страті Руху творчих колективів.

Кожен творчий колектив автономний у своїй діяльності, може мати міжнародний статус або діяти на території інших країн. Вибудовувана таким чином мережа творчих колективів носить міжнародний характер — з участю української

діаспори і т. д. Координація взаємодії творчих колективів, «приписаних» до певних адміністративно-територіальних одиниць України, для вирішення місцевих завдань може бути здійснена за допомогою створення звичайної ієрархічної системи координуючих органів.

Лідер духовно-інтелектуальної страти, який обирається на певний період, є хранителем еталонів ідеологічних і програмних документів Руху та виступає модератором процесу їхнього розвитку, розкриття та популяризації.

2. Організація спільної діяльності в суспільно-політичній стратегії

Організація діяльності в даній стратегії будується за наявними вже стандартами з урахуванням необхідності проведення масових акцій, заходів, прийняття участі у референдумах, виборчих кампаніях (не як суб'єкт виборчого права в рамках чинного законодавства) і т. п.

Особливостями організаційної побудови даної страти є:

1. Базовим осередком структури (первинкою) є об'єднання не менше 3-х мешканців з різних квартир багатоквартирного будинку або різних будинків у приватному секторі вулиці.

2. Другим рівнем структури в рамках населеного пункту є об'єднання учасників Руху на рівні мікрорайону або кварталу в приватному, змішаному секторі. Колегіальний координуючий орган на їхньому рівні формується з представників будинкових та вуличних первинок (по одному представнику).

3. На рівні населених пунктів координуючий орган складається з представників (по одному представнику) від мікрорайонів і кварталів, а також об'єднань громадян, зареєстрованих в даному населеному пункті.

4. На рівні територій — районів, областей — координуючий орган складається з представників (по одному представнику) від населеного пункту або району відповідно, а також об'єднань громадян, зареєстрованих на даній території.

5. На всеукраїнському рівні координуючий орган складається з представників від регіону (по три представника), а також від об'єднань громадян, зареєстрованих на всеукраїнському рівні (по одному представнику).

У рамках кожного рівня координації обирається робоча президія, яка веде підготовку засідань координуючого органу та вирішує поточні оперативні питання. Члени президії по черговою головують на засіданнях президії та координуючого органу.

3. Організація спільної діяльності у підприємницькій страті

Підприємницькі структури, їхні об'єднання, громадські асоціації, профспілки та ін. організують свою взаємодію в рамках страти за колегіально виробленими правилами. У рамках Руху дана страта служить джерелом інновацій, які пропонуються для реалізації у сфері господарської діяльності країни та її адміністративно-територіальних одиниць, здійснює матеріально-фінансове забезпечення діяльності Руху.

Вищим координуючим органом Руху є спільний з'їзд координуючих органів трьох страт — духовно-інтелектуальної, суспільно-політичної і підприємницької. На з'їзді приймаються документи Руху, рішення організаційного властивості. При прийнятті рішень бажаним є досягнення консенсусу.

З'їзд готується оргкомітетом з рівної кількості представників від кожної з трьох страт.

Проект Ідейно-організаційних основ Руху прийнятий до розгляду зборами ініціаторів Руху 26 березня 2011 року в Києві

ЗВІТ ПРО КОНФЕРЕНЦІЮ

«Український цивілізаційний проект: проблеми і перспективи. Частина 1. ПРОЕКТ КРАЇНИ»

Кажуть, що життя людини, яке не продумане — нічого не варте. Те ж саме стосується і країни: чи варта чогось країна, майбутнє якої не продумане?
І. Х.

10 квітня 2011 року Громадська організація «Центр розвитку суспільства» (директор Ігор Харченко) за сприяння Всеукраїнського Благодійного фонду педагогічної науки «Школа Майбутнього» (директор Людмила Олійник) провела конференцію на тему: «Український цивілізаційний проект: проблеми і перспективи. Частина 1. ПРОЕКТ КРАЇНИ»

Метою цієї конференції була консолідація зусиль інтелектуальних середовищ і спільнот України для вироблення та формування спільного бачення проекту країни, яка реалізує власний цивілізаційний проект.

Ця конференція є першою з чотирьох конференцій, які будуть проведені в 2011-2012 рр. Вони стануть етапами в роботі над змістовним наповненням Українського цивілізаційного проекту та формуванням його світоглядної бази.

Відкрив конференцію вітальним словом директор ЦРС Ігор Харченко, який представив учасникам сам і представив модератора конференції Володимира Лівінського, координатора світоглядно-ідеологічного напрямку діяльності ЦРС, який перебрав на себе подальше ведення конференції.

В роботі конференції взяли участь понад сто учасників (частина учасників запізнилась і не зареєструвалась).

Під час конференції учасники заслухали чотири доповіді, які були взаємодоповнюючими, та розглядали різні аспекти теми конференції — Проект країни.

Так, з доповіддю «**На якому підґрунті та як можливо зробити проект країни**» виступив **Володимир Нікітін** (доктор культурології, заступник директора Українського інституту публічної політики), у рамках якої він розглянув наступні питання:

Чому саме проект? Що означає, що ми робимо проект? Цілі такого проекту. Глобальний контекст.

Чому такого проекту ще немає, і які можуть бути інші варіанти визначення майбутнього?

Які умови створення та реалізації проекту?

Велика кількість запитань до доповідача (як, зрештою, і до інших доповідачів у подальшому) свідчили про високу зацікавленість аудиторії.

Після невеликої перерви наступний доповідач **Олексій Толкачов** (голова Громадського комітету національної безпеки України) прочитав доповідь на тему «**Українська Мрія як модель цивілізаційного проекту**», ключовими питаннями якої були:

Передумови конструювання нового цивілізаційного проекту.

Ціннісна база майбутнього цивілізаційного проекту.

Характеристика світоглядних змін.

Характеристика соціально-економічних змін.

Характеристика геополітичних змін — новий глобальний порядок.

У другій частині конференції були заслухані ще дві доповіді. Зокрема **Володимир Лупацій** (експерт-політолог, виконавчий директор Центру соціальних досліджень «Софія») виступив з доповіддю «**Український вибір: між цивілізацією та культурою**», в якій розглянув такі питання:

Територія.

Традиція.

Культура.

А в доповіді **Дениса Богуша** (президента Bohush Communications, віце-президента Української PR Ліги) на тему «**Стратегічна невизначеність проекту «Україна»**» ключовими питаннями стали:

Стратегічний пакет для України: національна доктрина, концепція національних інтересів, Конституція України.

Проекти країн та позиціонування України.

Перспективи проекту «Україна».

Стратегічні маркери.

Після короткої перерви учасники конференції розпочали обговорення теми конференції.

За задумом організаторів, обговорення мало відбуватися не як дискусія з доповідачами, а як своєрідний «мозковий штурм», завданням якого було максимально розкрити тему конференції.

Тому учасникам, які записалися на виступ, було запропоновано виступати з доповідями, які б доповнювали і уточнювали доповідачів, акцентували увагу на нерозкритих сторонах теми «ПРОЕКТ КРАЇНИ».

В обговоренні виступили двадцять учасників конференції, зокрема: **Дмитро Мурін**, координатор ІТ-проектів ВГО «Громадянська позиція»; **Павло Філь**, викладач Національної Академії СБУ; **Тарас Бебешко**, голова Міжнародного комітету екологічної безпеки; **Володимир Панченко**, директор Інституту суспільних досліджень; **Наталія Шульга**, виконавчий директор Українського наукового клубу; **Тарас Плахтій**, незалежний дослідник; **Віктор Андрусів**, член правління ГО «Демократичний альянс»; **Марк Зобов**, голова Асоціації «Духовно-інтелектуальний вибір»; **Володимир Єрмоменко**, голова Політичної партії «Праведність»; **Анатолій Марущак**, голова Васильківської міської організації «Просвіта»; **Георгій Тополєнко**, координатор проектів Соціальної служби «Томіс»; **Людмила Олійник**, директор ВБФ педагогічної науки «Школа майбутнього»; **Вадим Скрипник**, головний координатор ГО «Здорова Альтер-

натива»; **В'ячеслав Білоус**, голова Спілки офіцерів України; **Юрій Пероганич**, член правління — виконавчий директор «Вікімедія Україна»; **Володимир Осипчук**, письменник; **Віктор Пересунько**, директор Культурно-просвітницького центру «Світанкова Зоря»; **Віктор Горобчук**, директор МЦ ЮНЕСКО в Римі; **Марія Нестерова**, голова київського осередку Всеукраїнської Асоціації Консультантів з Управління «ІМС Ukraine»; **Людмила Карпенко**, шеф-редактор Інтернет-видання «Народний вісник».

Усі виступи учасників були змістовними, доречними, емоційними і позитивно сприймалися залом, не дивлячись на деяку епатажність окремих виступаючих.

На завершення конференції виступив Ігор Харченко, директор Центру розвитку суспільства.

У своїй короткій промові він зазначив, що ця конференція — лише початок великої роботи, та зачитував епіграфи з Декларації ЦРС, зазначивши, що це й є позиція громади ЦРС, і все, що написано в ній, ЦРС прагне зробити.

Далі І. Харченко подякував:

— Мадзігону Василю Миколайовичу, першому віце-президенту Академії педагогічних наук України за сприяння в проведенні конференції;

— Людмилі Олійник, директору ВБФ педагогічної науки «Школа Майбутнього»

за допомогу в підготовці конференції;

— співробітникам Академії Педагогічних наук України, Видавничому дому «Козаки» та членам оргкомітету конференції за їхній внесок в підготовку і проведення конференції;

— громадським організаціям, установам та громадянам, які надавали інформаційну підтримку ЦРС («Громадський простір», «Новий громадянин», Інститут Еволюційної Економіки, професор Едуард Афонін та ін.)

— доповідачам за їхні цікаві та змістовні доповіді;

— учасникам конференції за їхню активну участь в конференції, цікаві питання і виступи.

І. Харченко побажав усім присутнім довгих днів і приємних ночей.

Закрив конференцію її незмінний модератор Володимир Лівінський (координатор світоглядно-ідеологічного напрямку діяльності ЦРС).

Після завершення конференції її учасники ще довго не розходилися, спілкувалися і обмінювалися контактами, ділилися враженнями і думками.

Десять за годину будинок АПНУ остаточно спорожнів. Учасники конференції роз'їхалися по домівках і повезли з собою думки про майбутнє України.

Ігор Харченко

початок читайте на 2 сторінці

Деволуція і децентралізація влади в Європі — порівняльна перспектива

Після 1945 року, коли у Великобританії почалося створення сучасної держави загального добробуту, місцеві влади втратили такі важливі функції, як охорона здоров'я, енергопостачання, водопостачання, які перейшли у відання центру. Незважаючи на це, роль місцевих органів влади у соціальній сфері розвивалася, а їхня автономія в основному була збережена.

У 1974 році структура місцевого управління пройшла ще через одну глибоку територіальну та організаційну реформу. Вона довела середній розмір районів країни до 130 тисяч чоловік, чого не було в жодній іншій країні, що викликало хвилю критики. З кінця 1980-х пройшла певна деконцентрація управління — не децентралізація, але саме деконцентрація через установа т. зв. «виконавчих агентств», які повинні були виконувати ті завдання, які раніше виконували міністерства. У країні також була проведена децентралізація в 1998 році, коли Шотландія та Уельс були перетворені в регіони з виборними регіональними асамблеями, що поставило їх, як кажуть деякі, «на шлях квазі-федералізму».

У той же час у самій Англії, де проживає 85% британців, регіоналізація не проводилася. Навпаки, в Англії пройшла потужна централізація, проведена в 1979 році урядом консерваторів, а в 1997 році урядом лейбористів. Центральна влада забрала у місцевої влади деякі важливі функції, і замість цього розширило роль місцевих громадських організацій, т. зв. «Квангос» (квазі-неурядові організації). Ці організації працюють поза контролем місцевих органів влади, фінансово залежні від уряду та управляються їм. Фінансова автономія місцевої влади була жорстко обмежена, а вона сама поставлена під жорсткий контроль. Загалом в Англії пройшла прихована ре-централізація влади.

Швеція

Після створення у Швеції в 1862 році двоступеневої моделі самоврядування, муніципалітети й округи мають право фінансуватися в основному з місцевих податків, що зміцнює їхню автономію. Коли після 1945 року створювалася шведська модель соціальної держави, воно знайшло чітке розділення функцій між центральним урядом і двоступінчатим місцевим управлінням.

Апарат управління в Швеції на подив нечисленний, а органи влади не змінювалися з 18-го століття. Лише 17% держслужбовців у Швеції зайнято в центральних органах управління і міністерствах. Більшість соціальних послуг у Швеції реалізують муніципалітети, в той час як округи в основному займаються охороною здоров'я. З цієї причини 60% службовців є муніципальними службовцями, в той час як в округах працює 25%.

У 1952 і 1974 роках шведський парламент вирішив провести великомасштабну територіальну реформу муніципалітетів, що в 1974 році довів їхній розмір до 34 тисяч чоловік. Ця реформа посилила здатності муніципалітетів виконувати свої завдання як «місцеві держави загального добробуту». Більш того, реформи відкрили шлях до подальшої децентралізації в 1990-ті роки в області шкільної освіти та турботи про літніх людей.

Варто підкреслити, що на загальну думку, в Швеції спостерігається дуже високий ступінь децент-

ралізації, причому уряд не втручається в справи місцевої влади. Законодавче ж регулювання її діяльності, в порівнянні з іншими країнами, досить делікатне. Все це, з огляду на фінансову автономію місцевої влади, робить Швецію чудовим прикладом незалежності місцевого самоврядування.

Франція

Франція має унітарну, централізовану державу в наполеонівському стилі. Становим хребтом її є близько сотні департаментів, якими керують префекти, призначені центром. Двоступенева система місцевої влади з виборними радами департаментів і муніципалітетів грала в цілому досить несуттєву роль, за винятком великих міст, аж до середини 20-го століття.

На початку 1970-х Франція, як і інші європейські країни, провела територіальну реформу безлічі дрібних муніципалітетів. Однак реформа явно провалилася, оскільки наткнулася на опір мерів. Таким чином, межі 35 000 муніципалітетів, з населенням в середньому близько 1700 чоловік залишилися незмінними.

Така величезна безліч дрібних муніципалітетів та їхня адміністративна нездатність ще в 1890 році змусила керівництво країни вводити норми кооперації між муніципалітетами. У 1960-і роки були створені також форми кооперації між міськими громадами. Тим не менш реальне співробітництво було рідкістю.

У 1982-му році соціалістичний уряд вдався до децентралізації. Деякі соціальні функції були передані на рівень департаментів. Подібна передача на рівень муніципалітетів була вкрай обмеженою з причини їхньої слабкості. У 2003 році був проведений ще один етап децентралізації, а поправка до конституції країни називала Францію «децентралізованою республікою».

Варто зазначити, однак, що багато що так і не було зроблено. Муніципалітетів та громад, які є базовим рівнем місцевого самоврядування, реформа мало торкнулася, і в основному вона була спрямована на рівень департаментів. Центральний уряд продовжує зберігати сильну присутність на регіональному та місцевому рівнях. З 1982 року, коли почалася децентралізація, кількість урядовців не зменшилася, а зросла. І нарешті, велика частина органів управління у Франції пройшла, в кращому разі, через деконцентрацію, а не децентралізацію.

Німеччина

Двоступінчата федеральна держава в Німеччині складається з федерації та регіональних одиниць, земель, чиї повноваження і сфери відповідальності розділені національною конституцією. Федерація в основному відповідає за формування політики і за-

конодавство, однак за конституцією країни не може мати регіональних і місцевих представництв.

На відміну від них, законодавчі органи влади земель, хоча і пройшли нещодавно через федеральний реформування, дуже слабкі, хоча землі мають потужний адміністративний апарат. Місцеві органи влади за конституцією підпорядковуються землям і виконують більшість суспільних функцій. Фактично від 70 до 80% рішень, що приймаються на федеральному рівні і на рівні земель, а також рішення на рівні ЄС, виконуються місцевими владами.

Вертикальний розподіл адміністративної влади підтверджує те, що лише 6,5% від усіх працюючих у державному секторі є федеральними службовцями, при тому, що 50% відносяться до персоналу земель і майже 40% — до персоналу місцевих органів влади.

Очевидно, що в Німеччині делегування державою певних завдань на місця скоріше означає адміністративну деконцентрацію, ніж політичну децентралізацію. У ході останнього етапу реформ у деяких землях, спостерігалася тенденція до подальшої деволуції функцій держави. Земля Баден-Вюртемберг далі інших просунулася в цьому напрямку, ліквідувавши більшість своїх земельних адміністрацій і передавши їхні повноваження місцевій владі. У той же час, незважаючи на те, що реформи йдуть в основному до делегування повноважень на місця, спостерігається і тенденція до інтеграції місцевих адміністрацій в держапарат.

Висновки: сходження або розбіжність?

Цей наш нарис з порівнювання різних країн дає досить розмиту картину. Більшість з розглянутих країн демонструють загальну тенденцію до децентралізації, при цьому Великобританія залишається значимим винятком. Регіоналізація Шотландії та Уельсу, безумовно, є прологом до політичної децентралізації, якщо не квазі-федералізмом, проте Англія залишається дуже далекою від регіоналізації. Замість цього відносини між центральним урядом і місцевою владою піддалися широкій ре-централізації. Все ж таки в цілому є значна розбіжність між різними країнами по швидкості та часу проведення децентралізації, її ступеня, а також її зв'язку з адміністративною деконцентрацією.

Серед європейських країн Швеція далі інших просунулася по шляху децентралізації. Її система місцевого управління втілює сепараціоністську модель. Франція знаходиться в процесі переходу від історично сформованої централістської держави до більш децентралізованої моделі.

Німеччина з її традицією федералізму, на перший погляд, є типовим представником децентралізованої системи. Це стосується відносин між федеральним рівнем і землями, а також сильною політичною і адміністративною позицією місцевої влади у відносинах з центром. При найближчому розгляді, однак, відкривається те, що значна частина переданих на місця повноважень представляє собою скоріше адміністративну деконцентрацію, ніж політичну децентралізацію. При цьому спостерігається тенденція до включення місцевої влади в державну адміністрацію.

Переклад Андрія Маклакова

Текст документа розміщено за адресою:

Повна версія: http://dialogs.org.ua/crossroad_full.php?m_id=11536

БУДЕМО ПРАЦЮВАТИ — БУДЕ РЕЗУЛЬТАТ

У вас є людина, якій можна подзвонити в будь-який час і запитати поради? Мешканцям столичного Святошинського району пошало: такою людиною для багатьох із них є Тетяна Вікторівна Кроль. Тетяна Вікторівна — голова житлово-будівельного кооперативу «Авіатор-13» і голова Святошинської районної організації партії «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА», а також оператор міської служби пошти №680 Південного поштамту. Її життєве кредо непогано б запозичити вітчизняним політикам у якості девізу, тому що Тетяна Вікторівна переконана: є проблема — будемо працювати — обов'язково матимемо результат. І результати є.

«Будь-яке питання можна вирішити, якщо захотіти»

Влада тільки готується реформувати житлово-комунальне господарство. Проте зміни розпочалися давно. Люди, які взяли на себе відповідальність за стан будинку, мають багато напрацювань. У Тетяни Вікторівни значний і цінний досвід. Вона — голова житлового кооперативу. Ініціатива Тетяни Вікторівни Кроль — регулярні «лікнепи» для керівників житлового господарства — користується незмінною популярністю, збирає багато слухачів.

— Тетяно Вікторівно, як виникла ідея організувати регулярні зустрічі для обміну досвідом?

— Так якось життя саме підказало. Адже ми, голови кооперативів, нічим і ніким не захищені, у тому числі й законом. Як то кажуть, залишені напризволяще. Зуміли викрутитися, не зламалися, — і добре. Труднощі, сумніви, питання виникають по різних проблемах, а звернутися за порадою немає до кого. Доводилося довго обговорювати, думати, навіть помилятися, поки доходили до правильного рішення. Спочатку ми ділилися досвідом з керівниками житлових кооперативів. Помітили, як жадібно люди усмоктують цю інформацію, стали проводити зустрічі регулярно, залучати фахівців. Але й цього, відчуваю, замало. Мій телефон завжди включений, і дзвонять мені ледь не цілодобово. Десь у когось конфлікт, десь у когось кран зірвало. Тому довідку, тому консультацію, тому просто життєва порада.

— Які питання найбільш актуальні для ЖКГ?

— Я б сказала так: неактуальних питань немає. І кожне з них можна вирішити, варто тільки захотіти. Тим часом, голова житлового кооперативу повинен для своїх мешканців бути всім: і завгоспом, й електриком-сантехніком, і бухгалтером. А найбільше — психологом.

— Психологом?

— А як же! Це колектив, у кожного свої інтереси. Кожному треба пояснити, чому так, а не інакше. Або підтримати, дати пораду.

— Але ви одна б усього не подужали...

— Дуже допомагає партія «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА», членом якої я є. Без неї взагалі нічого б не було, адже нам практично нікуди йти і немає до кого. Консультації, поради, особливо юридична допомога. А головне — люди бачать, що й самим можна щось зробити, чогось добитися. Це об'єднує і надихає. Так і наша партія створювалася.

«Ми ростемо разом з партією»

Як голова Святошинської районної організації партії «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА», Тетяна Вікторівна бере активну участь у політичному житті країни. У радянський час Тетяна Вікторівна була активним членом Комуністичної

партії України. Залишила її лави сама, у 1987 році, коли КПУ зовні була міцною й незламною.

— Чому?

— Був гарний фасад, а всередині — формалізм, ініціатива не віталася. От, наприклад, робота з молоддю. Проходили зльоти, збори, але, знову ж, виступали «з папірця», не хотіли чути того, що люди, можливо, і бажали сказати. Ми воліли пожввити комуністичну молодь, було багато ідей, але коли у відповідь на всі наші пропозиції звучало «цього не треба!», поступово втрачався зміст у партійній роботі як такої.

— Ви довго не вступали ні в яку партію?

— Було багато пропозицій і запрошень, але я не бачила в них ані перспективи, ані реальних справ.

— Як ви вступили в «САМОВРЯДНУ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ»? І що привернуло вашу увагу саме в цій партії?

— Партію фактично формували ми самі. Прийшло в ЖБК запрошення, я прочитала, мене «зацепило». Я зрозуміла, що це саме ті болючі питання, які на слуху й вимагають розв'язання, а тут саме партія створюється, щоб спільно їх вирішувати. Розпочинали з малого. Нікого «заманунами» не тягли. Людина платить членські внески, і вона точно знає, за що платить. У тому числі кожен член партії має право голосу й гарантію, що до нього прислухаються. Первісна мета була — об'єднати голів ЖБК і ОСББ саме тим, що ми працюємо для них.

— Багато чого досягли?

— Ми, коли вийшли з ЖЕКу, встигли багато чого зробити для будинку. Це і ремонти, і поліпшення. Без партії «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА» мало б що вийшло: це підтримка, у тому числі практична, це системна постійна робота, це допомога, це конкретні результати. От зараз займаємося вирішенням земельних питань. А вони дуже непрості, враховуючи наше законодавство. Але ми потихеньку, як то кажуть, усім миром, усією партією, трудимося, і, думаю, зуміємо вирішити і цю проблему. Тому що партія допомагає, голос партії — це вже не голос окремо взятої людини.

— У районі багато актуальних проблем...

— Так, і всі ми бачимо, що партія допомагає вирішувати їх. От, приміром, заявки на установку «лежачих поліцейських». Нам відповідають, що немає грошей у району, але я думаю, що гроші знайдуться. Ми вже зібрали підписи, звернулися в правоохоронні органи. Коли побачать, що тільки на одному перехресті, скажімо, Героїв Космосу, щорічно гине 4-5 людей, то замисляться. Ще є проблема з бюветами. Люди прагнуть мати працюючі бювети із чистою водою, але в районі, знову ж, недостатньо фінансування. Будемо «пробивати» і це питання.

— Зараз багато говорять про те, що жінкам треба йти в політику...

— А ми змушені йти в політику! Як же інакше? Треба вирішувати багато питань, і партія — той організм, який і допомагає це робити. Але тільки та партія, яка виросла із простих людей, з конкретних проблем, здатна успішно працювати. Тому що ми всі зацікавлені в тому, щоб подолати щось, поліпшити. І я радію тому, що до нас іде молодь: нова, рішуча, ініціативна. Юрій Задоя, Євген Перевозник, Олександр Волох, інші наші хлопці та дівчата. Сперечаються, доводять, приводять нових людей, ті цікавляться. Нещодавно до нас прийшла дівчина, вона займатиметься

дівчатами, усіма тими проблемами, які їх оточують у нашій країні.

— І вам є що їй підказати?

— Звичайно, буду їй допомагати. Наша районна партійна організація допомагає дитячим установам. У нас у Святошинському районі є дитяче товариство спортивного орієнтування. На даний момент у районі складно з фінансами. Довелося залучати спонсорів. Допомогли, тому що вони жили фактично на своїх інтересах. Працюємо й по інших проектах. Налагоджуємо контакти. Переконаємо. Тому що в нашій справі найважливіше — переконати людину в тому, що це їй потрібно і що реально хоч щось вирішити самому.

— Якою бачите партію «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА» через п'ять років?

— Коли був День Незалежності України, ми покладали квіти до пам'ятника Тарасу Шевченку відразу ж після Президента, і це символічно. Я бачу нашу партію у владі. На менше ми не згодні.

«Мені казали, що в мене «залізний» характер»

День народження — завжди приємно. У Тетяни Вікторівни велика родина: мама, син, онук і онучка. У неї ще одна сім'я — ЖБК. І ще одна — Південний поштамт. І ще велика родина — партія. У всіх цих родин Тетяну Вікторівну люблять і цінують, але вона, зачувши про поздоровлення, зніяковіла: «Я не звикла до такої уваги».

— Тетяно Вікторівно, ви керуєте відразу трьома важливими структурами: державною, кооперативною та громадською. Як так вийшло?

— Напевно, через мою звичку не бути осторонь. Бачу: проблема є, виходить, треба вирішувати.

— У вас залишається час для захоплень?

— Писала й пишу вірші, але — для себе. Раніше писала до стінгазет. Ціную творчих людей і з задоволенням спілкуюся з ними, коли є час. Люблю вишивати, але часу для цього практично не залишається. Нещодавно запросили на зустріч із театральними діячами, дуже прагну викроїти час, хоча складно вписати в графік. Ми прагнемо не тільки спілкуватися із творчими людьми, але й допомагати їм. Поет Валентин Кудрицький видає зараз четверту збірку, але ж у недалекому минулому він лише мріяв про такий поворот подій. Це талановитий поет, і саме в партії й за допомогою партії він зміг реалізувати себе. А скільки таких людей в Україні!

Ось така унікальна людина поруч із нами — Тетяна Вікторівна Кроль. І хоча вона не любить похвал у свою адресу, не можна не сказати, що своєю енергією Тетяна Вікторівна заряджає всіх навколо. І навколишній світ змінюється. Хочемо побажати Тетяні Вікторівні подальшої успішної роботи й нових досягнень!

Лілія Брудницька

ВІТАЄМО З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!

28.03.76
Гагаріна Євгенія Юрївна-
Дніпровська районна партійна організація
м. Києва

04.04.56
Кузнєцова Олександра Іванівна-
Дніпровська районна партійна організація
м. Києва

16.01.48
Кухарчук Людмила Сергіївна-
Оболонська районна партійна організація
м. Києва

26.01.61
Кроль Тетяна Вікторівна-
Голова Святошинської районної партійної ор-
ганізації м. Києва

12.02.56
Лордкіпанідзе Наталія Сергіївна-
Голова Київської обласної партійної організації

09.04.48
Петренко Микола Кирилович-
Деснянська районна партійна організація
м. Києва

29.04.72
Кацалап Віталій Володимирович-
Деснянська районна партійна організація
м. Києва

26.03.86
Петренко Микола Миколайович-
Деснянська районна партійна організація м. Києва

01.04.71
Онищенко Майя Володимирівна-
Дарницька районна партійна організація м. Києва

28.04.56
Стадник Василь Анатолійович-
Дарницька районна партійна організація м. Києва

КОМУНАЛКА

ПРИЄДНУЙСЯ ДО ДІЇ!

СТВОРЮЄМО ПРОТИДІЮ АНТИНАРОДНИМ РІШЕННЯМ ВЛАДИ

У липні 2010 року по всім каналам телебачення було показано, як представник БЮТу нардеп Власенко подавав позов до суду щодо підвищення тарифів на газ для населення. Процедура подання супроводжувалась інтерв'ю для преси, велика купа представників якої тримала мікрофони перед паном Власенко, ретранслюючи кожне слово. Факт подання заяви на захист народу було показано всьому народу, аби знав, хто за його інтереси піклується.

В подальшому відеопомна заява не була прийнята до розгляду в суді. Але вже про це українська преса «ані пари з вуст».

2 серпня представники партії СУД подали до суду аналогічний позов. Без помпи і скликання «писучої братії». Заява була прийнята до розгляду, про що є постановва суду. Інформація про відкриття справи проти підвищення тарифів на газ була надіслана в українські ЗМІ, жодне з яких цю інформацію не оприлюднило. Ніяка цензура на пресу не тиснула. Просто вільна українська преса не друкує соціально значущу інформацію без проплаченої копійчини.

Всі громадяни України можуть приєднатися до поданого позову. Ухвала суду про відкриття справи і зразок заяви про приєднання до позову третьої особи дивіться нижче, також їх розміщено на сайті www.partiya-sud.org.ua
Громадянам України пропонуємо використати цю форму заяви і подавати позови про порушення своїх прав, вимагаючи відміни підвищених тарифів.

До Окружного адміністративного суду м. Києва, вул. Десятинна, 4/6 м.Київ 01025

Справа № 2-а 11647/10/2670 Суддя Головань О.В.
за позовом Задой Ю.М., Бичихіна В.М. Політичної партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА до Національної Комісії регулювання електроенергетики України

про визнання незаконною Постанови Національної комісії регулювання електроенергетики України № 812 від 13.07.2010 "Про затвердження Роздрібних цін на природний газ, що використовується для потреб населення, Міжнародного дитячого центру «Артек» і Українського дитячого центру «Молода гвардія».

прізвище, ім'я, по-батькові особи, що подає заяву
адреса
контакти (телефон, електронна адреса)

ЗАЯВА

про вступ у справу третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору на стороні позивачів

В провадженні Окружного адміністративного суду м. Києва знаходиться адміністративна справа за позовом Задой Ю.М., Бичихіна В.М. Політичної партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА до Національної Комісії регулювання електроенергетики України про визнання незаконною Постанови Національної комісії регулювання електроенергетики України № 812 від 13.07.2010 "Про затвердження Роздрібних цін на природний газ, що використовується для потреб населення, Міжнародного дитячого центру «Артек» і Українського дитячого центру «Молода гвардія».

Так, 13.07.2010 Національна Комісія регулювання електроенергетики України за підписом Голови Комісії С. Тітенка прийняла Постанову № 812 "Про затвердження Роздрібних цін на природний газ, що використовується для потреб населення, Міжнародного дитячого центру «Артек» і Українського дитячого центру «Молода гвардія».

Я є громадянином України, в установленому порядку зареєстрований (зареєстрована) у місті Києві за адресою: місто, вул., про що свідчить додана до цієї заяви засвідчена копія паспорту з відміткою про реєстрацію, а також учасником відносин у сфері житлово-комунальних послуг відповідно до частини другої статті 19 Закону України «про житлово-комунальні послуги».

Оскаржувана Постанова, виходячи з її змісту, набирає чинності і вводиться в дію з 01.08. 2010 та висвітлені в засобах масової інформації, а саме у журналі «Офіційний вісник України» від 14.07.2010-2010р., №50/1.

Вважаю, що вищезазначена Постанова прийнята з грубим порушенням діючого законодавства, проте на сьогодні житлово-експлуатаційні організації, житлово-будівельні кооперативи, об'єднання співвласників багатоквартирних будинків, інші балансоутримувачі жилих будинків усіх форм власності нараховуватимуть плату за житлово-комунальні послуги населенню і за газ згідно оскаржуваної Постанови.

Враховуючи, що рішення у даній адміністративній справі також вплине на мої права, свободи, інтереси та обов'язки, керуючись статтею 53 Кодексу адміністративного судочинства

Прошу суд:

залучити мене, (прізвище, ім'я, по-батькові), у якості третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору на стороні позивачів у адміністративній справі за позовом Задой Ю.М., Бичихіна В.М. Політичної партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА до Національної Комісії регулювання електроенергетики України про визнання незаконною Постанови Національної комісії регулювання електроенергетики України № 812 від 13.07.2010 "Про затвердження Роздрібних цін на природний газ, що використовується для потреб населення, Міжнародного дитячого центру «Артек» і Українського дитячого центру «Молода гвардія».

Додаток: належним чином завірена копія паспорту з відміткою про реєстрацію.

«...» 2010р. _____ підпис.

Відправляти в одному примірнику. Судовий збір та ПТЗ не сплачується.

ОКРУЖНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД міста КИЄВА

01025, м. Київ, вул. Десятинна, 4/6, тел. 278-43-43

Вн. № 27/304

УХВАЛА

про відкриття провадження в адміністративній справі
06 серпня 2010 року м. Київ № 2а-11647/10/2670

Суддя Окружного адміністративного суду міста Києва Головань О.В., ознайомившись з позовною заявою

Задой Юрія Миколайовича, Бичихіна Віктора Миколайовича, Політичної партії "Самоврядна Українська Держава"

до Національної комісії регулювання електроенергетики України
про визнання незаконною Постанови №812 від 13.07.10,

визнав подану позовну заяву і додані до неї матеріали достатніми для відкриття провадження у справі.
Керуючись ст.ст. 104-107 Кодексу адміністративного судочинства України, суд –

УХВАЛИВ:

1. Відкрити провадження в адміністративній справі, яка буде розглядатись суддею Головань О.В.

2. Призначити попереднє судове засідання на 22 вересня 2010 року о 16:00 год.

3. Судове засідання відбудеться в приміщенні Окружного адміністративного суду міста Києва за адресою: м. Київ, вул. Десятинна, 4/6, зал судового засідання № 17.

4. До засідання викликати сторін та/або їх належним чином уповноважених представників. Явку визнати обов'язковою.

5. Витребувати від позивача-3 (Політична партія "Самоврядна Українська держава"):

- належним чином засвідчені копії установчих документів, на підставі яких діє позивач, а також витяг з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців щодо позивача станом на час розгляду справи;

6. Зобов'язати позивачів надати пояснення щодо позовних вимог в частині оскарження постанови НКРЕ №812 від 13.07.10 р. щодо затвердження роздрібних цін на природний газ для Міжнародного дитячого центру "Артек", Українського дитячого центру "Молода гвардія" та населення смт. Солотвине Закарпатської області, оскільки, оскаржуючи постанову в цілому, позивачі не зазначили підстави для оскарження постанови в цій частині.

7. Зобов'язати відповідача:

- подати суду письмові заперечення проти позову та всі докази на їх підтвердження, які наявні у відповідача;

- на виконання вимог ст. 171 КАС України опублікувати оголошення про оскарження нормативно-правового акту у виданні, у якому цей акт був або мав бути офіційно оприлюднений. Оголошення повинно містити вимоги позивача щодо оскаржуваного акта, реквізити нормативно-правового акта, час і місце судового розгляду адміністративної справи. Оголошення повинно бути опубліковано не пізніше як за сім днів до судового розгляду.

8. Витребувати від відповідача:

- належним чином засвідчені копії оскаржуваної постанови НКРЕ №812 від 13.07.10р., а також документів, на підставі яких її прийнято;

Суддя

О.В. Головань

Реєстраційне свідоцтво
КВ №14839 — 3810Р от 26 01 2009 г.
Засновник: Політична Партія
«САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА»
e-mail: pp_sud@ukr.net
site: www.partiya-sud.org.ua
Шеф-редактор: Віктор Бичихін
Літредатор: Анастасія Котенок
Дизайн, верстка: Іван Задой

ПІШПІТЬ, ЗАХОДЬТЕ. Адреса редакції:
01004, м. Київ, бульвар Т. Шевченка, 46, оф. 5
ТЕЛЕФОНУЙТЕ:
044 360 11 27, 044 360 11 37
Зам. №
Віддрукована в друкарні «Прес Корпорейшн Лімітед» м. Вінниця, вул. Чехова, 12-А
тираж 10 000 екз.

Листи читачів не повертаються, в листування з читачами редакція вступає на сторінках газети. Редакція залишає за собою право стилістичної правки листів, звернень, інших друкарських та письмових авторських матеріалів без виправлень значення змісту. Думка редакції може не співпадати з думкою авторів публікацій. Відповідальність за зміст, топографічних назв, хронологічної дати, вірогідність фактів і т.д. несуть автори статей.

Ви можете передплатити газету на 2010 рік.

Передплатні індекси:

49022 — укр. мова
49023 — рос. мова